

מסורת הש"ס

6) (מדרש גז. כ"ב גז.)
7) (ב"מ גז.) 8) (ש"ס גז.)
9) (ש"ס גז.) 10) (ש"ס גז.)
11) (ש"ס גז.) 12) (ש"ס גז.)

גליון הש"ס
גם איבער דן עבודת עין
כ"ב דף גז ע"ב חופות
ד"ה איבער דן:

הכונס פרק ששי בבא קמא

גה.

עין משפט
גר מצוה

מב א ב ג ד מ"י פ"ג
מחלבת טק מחון
הלכה יא סג עין פו
טושיע ח"מ סימן של
ספ"ק 6:
בב ה מ"י שם הלכה יב
וע"י הכנסת ונתינת
טושיע שם ספ"ק 3:

לא מבעיא אכלה דמשלמת. מיהא מה שנהניא אע"ג דלא פשע
בשמיכתה דהא נהניא: אכל נכסיה. דאפי' בההיא הזיקא אנטסה
הוא: אימא. האי צעל השדה מבריה ארי מנכסי חבירו הוא
שהזיל את בהמת חבירו שלא נחבטה נקרקע ומלוה הוא דעבד
ומידי לא לסקול קמ"ל: שטחלקה
במימי רגליה. מרה"ר לגינה דלחוסא
דלא סלקא אדעמיה הוא: לא שנו.
דמה שנהניא הוא דמשלמת ולא מה
שהזיקה: אלא. שאכלה מיד באותה
ערוגה שנפלה שם דכיון דאנטסה
היא נפילה אנטסה היא נמי באפילתה
דכיון דחזיא לתבואה חומה לא
מוקמה אנפשה: אכל. הלכה מערוגה
לערוגה ואכלה משלמת מה שהזיקה:
לא סימא עד שפלא לדעם. שדעו
הנעלים שיפלא: וסחורו לדעם.
שלא נעל בפניה כראוי: אלא כיון
שיפלא לדעם. שדעו נתיאמה:
אף על גב שחורה שלא לדעם.
דהשתא לא סגי לה בשמירה
פחותה דלמר ליה כיון דילפא כו':
סחלו כשפיעה. בגלו ליה היה
לו לשמרה שלא תכנס ותאכל:
ופוטו באונס. לא היה יודע שחל:
ולאסטמורי

לא מבעיא קאמר לא מבעיא אכלה
דמשלמת מה שנהניא אבל נחבטה אימא
מבריה ארי מנכסי חבירו הוא ומה שנהניא
נמי לא משלם קמ"ל ואימא ה"ג מבריה
ארי מנכסי חבירו מדעתו הוא האי לאו
מדעתו אי נמי מבריה ארי מנכסי חבירו
לית ליה פסידא האי אית ליה פסידא היכי
נפל רב כהנא אמר שיהחלקה במימי
רגליה רבא אמר שדחפתה חברתה מ"ד
שדחפתה חברתה כל שכן שיהחלקה במימי
רגליה ומאן דאמר שיהחלקה במימי רגליה
אבל דחפתה חברתה פשעה ומשלמת מה
שהזיקה דא"ל ¹⁰ איבעי לך עוברי חרא חרא
אמר רב כהנא לא שנו אלא באותה ערוגה
אבל מערוגה לערוגה משלמת מה שהזיקה
ורבי יוחנן אמר ר' אפי' מערוגה לערוגה
ואפילו כל היום כולו עד שתצא ותחזור
לדעת א"ר פפא לא תימא עד שתצא
לדעת ותחזור לדעת אלא יכיון שיצאה לדעת מ"ט
דא"ל כיון דילפא כל אימת דמשחמטא להתם רהטא: ירדה כדרכה
והזיקה משלמת מה שהזיקה: בעי רבי ירמיה ירדה כדרכה והזיקה
במי לידה מהו אליבא דמאן דאמר דתחלתו בפשיעה וסופו באונס חייב
לא חיובי לך כי חיובי לך אליבא דמאן דאמר דתחלתו בפשיעה וסופו באונס
פמור מאי מי אכריזן ביון דתחלתו בפשיעה וסופו באונס פמור או דלמא הכא
כולה בפשיעה הוא דכיון דקא חזי דקריבה לה למילד איבעי ליה לנפורה
ולאסטמורי

אע"ג דמן הדין היה פטור מ"מ תקנת חכמים הוא שישלם לו כדי שישיב אבידתו של חבירו אבל פורע חובו אין לנו לעשות תקנה ע"י זה
דלא הכא בשמעמין משמע דאי היה מדעתו היה חשיב מבריה ארי ולא היה נוטל כלום אעפ"י שהוא מזיל חבירו מן ההפסד לא עשו
תקנה וגרסא לר"י דמבריה ארי שאינו נוטל שכן היינו כשאין הדבר ברור שיבא לידי הפסד כגון שהארי רחוק ואין יודע אם יש
כאן הארי אם לא ואין מזילו אלא מדאגה ומן הפסד שדואג שמה יבא אכל אם הדבר ברור שיבא לידי הפסד ולידי דריסת הארי
או מזיל מפי הארי עגמו או ודאי נוטל שכרו כמו שטף נהר חמור חבירו וכן דשמעמין מיירי שהזילו ויקות מנענר בעלמא שאין צעל
הנהמה רוצה שחכמי בהמתו נאמן ומאטער אע"פ שלא היו דמיה נפחמין נכך ולכן היה נחשב מבריה ארי אי היה מדעתו ופורע
חובו אין מזילו מהפסד דמה שהיה הלוה זקוק לפרעו אין זה הפסד שהרי נחמייד לו ואינו מזילו אלא מנענר בעלמא וחשיב מבריה
ארי א"ג דמפרש עממא צירושלמי דכחונות (פ"ג) וצנדרים (פ"ד) מסיפסא היוגא ליה ומחיל לי ואפי' נבשחון מסיפס היוגא ליה
והייב לי משכוי ואפי' צנ"ח דוחק עגמו מסיק לה צירושלמי וגרסא דהעטם משום שיכול לומר לו הייתי מוצא הרבה נני אדם שהיו
פורעין עוברי כי דרך אהובים שמרממים על אהוביהם להזיל מן הצער הזה דהיינו מעין אומו טעם והא דקרי בחוקת הכמים (כ"ג
דף ג.) מבריה ארי נתן כרור והועיל נטל כרור והועיל דסכר מינה מיהא והוציא מינה מיהא אע"פ שמזילה מהפסד שהיה נהר שוטפה
לא נקט לשון מבריה ארי לענין שיפטר חבירו משכר הברחתו אלא כלומר דאין זה חוקה דאין זה מיקון כמו רפך בה פורתא או
על וגדר ופרך אלא מגין עליה פורתא שלא תבא לידי קלקול וריבוי גרסון פסק בהשואה אחת על אגם עכו"ם שאגם ביתו של ישראל
וכא ישראל אחת וקחו ממנו שלא יחזיר לנעלים בהנאם חוב ומחמת חוב ומחמת חוב וקחו ממנו חוב ומחמת חוב וקחו ממנו חוב ומחמת
אנפרות אין בו משום סיקריקון שאם החזיק עכו"ם נקרקע של ישראל מחמת חוב שהיה לו עליו או מחמת אנפרות בגול בעלמא ואינו
מסור בידו להרגו אין בו דין סיקריקון אפילו אם שהתה י"ב חדש לא בא לו שעה לכופו הלך אין מכירת העכו"ם מכירה כלל ור"י אמר
דכיון דאין כאן סיקריקון לא נמר ומקי מידי ואע"ג דשהתה י"ב חדש לא בא לו שעה לכופו הלך אין מכירת העכו"ם מכירה כלל ור"י אמר
דלא מבעיא דמקום שאם לא קנאו ישראל לא היה חור לנעלים לעולם שהיה מוכרו או נותנו לעכו"ם אחר והיה אבד מן הנעלים
לגמרי דלא חשיב מבריה ארי כיון שמזילו מן ההפסד ואפי' קנאו בשווי מזילו מהפסד הוא כמו מקדים ברועיס ובמקלות בשכר
דאמרינן שנותן שכר עד כדי דמיהס וגו"מ לכשרא דחיותא או לטרחא יתירתא אלא אפי' יודע ודאי שאם לא מהדר זה לקנות היה
חור לנעלים בדמיהס הללו כל שעה שירצו דהשתא אין מזילו מן ההפסד אעפ"כ אין לדמותו כלל למבריה ארי דכיון שילא הבית מחוקת
ישראל ובא ליד הנכרי חוה מוציא מיד הנכרי ומחזירו ליד ישראל לא דמי למבריה ארי ונטול מה שהנהו ואותם היהודים הנכורים
מעירס והשר מחזיק קרקעותיהם שאין בהן טסקאות ואפי' יש בהן טסקא אלא הניח הקרקעות ביד אחרים לפדוע מהן טסקא אומר
ר"י שאם בא ישראל וקנאו מיד השר מחזירם לנעלים ונטול מה שהנהו דאין זה דינא דמלכותא אלא גזילה כי ראינו במדינה
שכספיותיה שמשפט היהודים לעמוד כמו פרחים בכל מקום שירצו ובדין מלכותא היו חופסין שלא יחזיק המושל בנחלת היהודים כשילאו
מעירו וכן היו נוהגין בכל ארץ צורגווי"ח ואם יש שר שבה לנשות את הדין ולעשות דין לעגמו אין זה דינא דמלכותא שהרי זה
הדין אין הגון כלל ודמיהס למוכס שאין לו קצבה (לקמן דף ק"ג.) והיא שמשכיב נכסי חבירו אין דומה כלל למבריה ארי כגון יורד
למך שדה חבירו ונטעו שלא ברשות ומקף את חבירו משלם רוחותיה וכגון ההוא דהאומנין (כ"ג דף ע"ו.) השוכר את הפועל
לעשות בשלו והרסוהו בשל חבירו דנטול מבשל הבית מה שהנהו ואין להקשות בשטף נהר חמור חבירו למה אין לו אלא שכרו למה
אין לו כל הפסדו דכיון דבעל חמור עומד שם מה לנו לעשות לו תקנה שלא מדעתו אלא ירעה יתנה (עם) המזיל לשלם חמורו ועוד
דע"כ מיירי ביכול להזיל על ידי הדחק דאלי"כ לימא ליה מהפקר קזיכנא כדאמרינן התם על חבית של דבש ומ"מ שכרו נותן לו
דמסתמא יתחא ליה שכל מי שזיל יטול שכל זמן שלא יתנה בידו אין יכול להזיל אלא ע"י הדחק: לא שנו אלא באותה
ערוגה. דכיון שפילגה באותה ערוגה באונס אינו חייב להעלותה מאותה ערוגה אלא מערוגה לערוגה היו כשדה אחר: